

Στο πλαίσιο του ποιμαντικού έργου η αντιμετώπιση κάθε πράξης βίας και επιθετικότητας (Αθανάσιος Κολιοφούτης, Δρ. Θεολογίας - Εκπαιδευτικός)

[/ Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1Uy7jwa>]

γ) Ποιμαντική Αξιολόγηση του Προβλήματος του Σχολικού Εκφοβισμού

Ως γνωστόν, το εύρος του ποιμαντικού έργου συναρτάται άμεσα με την καθολικότητα της ποιμαντικής αποστολής του ποιμένα, ο οποίος καλείται να αναδειχθεί σε καταλύτη της πρόσληψης κάθε ετερότητας στο σώμα του Χριστού[19]. Άνδρες και γυναίκες, μικροί και μεγάλοι, πλούσιοι και φτωχοί, άπαντες, καλούνται να γίνουν αποδέκτες της ποιμαντικής μέριμνας. Κανείς δεν αποκλείεται, ούτε περιθωριοποιείται.

Ο ποιμένας καλείται να εργαστεί «πολυμερώς, πολυτρόπως και πάντως[20]» προς άπασα κατεύθυνση, προκειμένου να επιτύχει τη θεραπεία και ανύψωση κάθε εκπεσμένου ανθρώπου και την αποκατάσταση της κλονισμένης από την αμαρτία εικόνας του[21]. Η επανασύνδεση όλων ανεξαιρέτως των πιστών με το Χριστό και τα υπόλοιπα μέλη της Εκκλησίας προσδιορίζει την πεμπτούσια του ποιμαντικού έργου. Με την εφαρμογή μιας επανορθωτικής ή διορθωτικής αγωγής, ο ιερέας ως πατήρ, ιατρός και δάσκαλός καλείται, αφού πρώτα διαγνώσει την πνευματική νόσο των τέκνων του, ανεξαρτήτως ηλικίας, έπειτα να επιστρατεύσει τα πνευματικά του παιδιά στον αγώνα κατά της αμαρτίας, η οποία τα εξαχρειώνει και τα απομακρύνει από το Θεό.

Στα διευρυμένα λοιπόν, πλαίσια του πολύπτυχου και πολυδιάστατου ποιμαντικού έργου, κάθε πράξη βίας και επιθετικότητας, απ' όπου και αν προέρχεται, πρέπει να αντιμετωπίζεται αμετάκλητα και αποφασιστικά. Εξάλλου, ο φόβος του άλλου και κάθε ετερότητας, η οποία υπαγορεύει την περιχαράκωση του ανθρώπου στο «εγώ» του και πυροδοτεί την ενθώπινη επιθετικότητα, αποτελεί το συστατικό στοιχείο της πάσχουσας ύπαρξης του ανθρώπου[22]. Το μοντέλο της αγαπητικής συνύπαρξης του προπρωτικού ανθρώπου με όλες τις ετερότητες, έρχεται σε πλήρη αντιδιαστολή με το καχέκτυπο του σύγχρονου ανθρώπου, που βιώνοντας το αδιέξοδο της εσωτερικής του σύγκρουσης, την προβάλλει σε κάθε πτυχή της κοινωνικής πραγματικότητας του. Αυτόν τον άνθρωπο, οι ποιμένες καλούνται, ως ιατροί και θεραπευτές, να βρουν και να μετασχηματίσουν σε «υιό της ειρήνης[23]». Η κενωτική αγάπη του Κυρίου άλλωστε, ο οποίος ήρθε για να συμφιλιώσει πανηγυρικά όλες αδιακρίτως τις ετερότητες, αποτελεί τη βάση της ποιμαντικής της Εκκλησίας[24].

Πολύ δε περισσότερο, αν φορείς οποιασδήποτε μορφής επιθετικότητας αποτελούν παιδιά, τα οποία σύμφωνα με το λόγο του Ευαγγελίου, προτυπώνουν τον ιδεατό άνθρωπο της βασιλείας του Θεού [25]. Τότε, οποιαδήποτε παραχάραξη του πνευματικού μοντέλου της παιδικής αθωότητας, πρέπει να τύχει επισταμένης ποιμαντικής αντιμετώπισης. Έτσι, μόνο θα αποφευχθεί κατ' αρχήν, η περαιτέρω πνευματική εξαχρείωση των ίδιων των παιδιών, που καλούνται να αναδειχθούν, διά της σταδιακής κοινωνικοποίησής τους, σε ολοκληρωμένες και ακέραιες προσωπικότητες αλλά και συνειδητούς χριστιανούς, που ενσαρκώνουν και αντανακλούν το πνεύμα της χριστιανικής αγάπης έναντι όλων. Αυτά, όπως και όλα τα υπόλοιπα μέλη της Εκκλησίας, οφείλουν να τύχουν στοχευμένης ποιμαντικής υποστήριξης, φροντίδας και καθοδήγησης, η οποία θα διασφαλίσει όλα τα παραπάνω. Με συγκεκριμένες ποιμαντικές ενέργειες, οι ποιμένες καλούνται να συμβάλουν τόσο στην καταστολή της επιθετικότητας των θυτών και την

περίθαλψη των θυμάτων της ενδοσχολικής βίας, όσο και στη λήψη προληπτικών μέτρων για την αποφυγή ανάλογων φαινομένων εις το μέλλον.

Στο βαθμό που αποτρέπεται ποιμαντικά η αλλοίωση της εικόνας του παιδιού, ως τύπου του αυθεντικού μέλους της βασιλείας του Θεού, από τον ρύπο της αμαρτίας, επικυρώνεται παιδαγωγικά και η συνεχής ποιμαντική παρότρυνση των σύγχρονων χριστιανών για την εφαρμογή της εντολής του Κυρίου: «ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὃς ἐὰν μὴ δέξηται τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ὡς παιδίον, οὐ μὴ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν[26]». Διαφορετικά, οποιαδήποτε παραπομπή σ' αυτήν την εικόνα ξεθωριάζει και εκφυλίζεται.

[Συνεχίζεται]

[19] π. Καψάνης Γ., *Η Ποιμαντική Διακονία κατά τους Ιερούς Κανόνες*, Αθήνα 2003, σ. 46.

[20] Εβρ. α', 1.

[21] π. Καλλιακμάνης Β., *Μεθοδολογικά ;Πρότερα της Ποιμαντικής*, Θεσσαλονίκη 2005, σ. 9.

[22] Βαρριάς Α., *Περιθωριακότητα και Εκκλησία*, Θεσσαλονίκη 2004, σ. 103.

[23] Όπ. παρ. σσ. 133-134.

[24] Όπ. παρ.

[25] «Ἄφετε τὰ παιδιά καὶ μὴ κωλύετε αὐτὰ ἐλθεῖν πρὸς με, τῶν γὰρ τοιούτων ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν»: Ματθ. ιθ', 14.

[26] Μκ. ι', 15.